

15 MEI

- *Onderwerp PWS inleveren (eerst bedenken eigenlijk).*
- *Beslissen of, en zo ja in welke vakken, ik volgend jaar eindexamen ga doen.*
- *Niet overal zo 'n punt van maken.*
- *Slapen als ik ga slapen* in plaats van: een probleem bedenken, klaarwakker worden en dan tot een uur of vier door het huis banjeren.

1.

Mijn moeder zet haar wekker altijd lekker zacht. Ze houdt er niet van gestoord te worden in haar slaap.

Daardoor komt ze heel vaak te laat op haar werk.

Ik bemoei me nergens mee. Ze zoekt het maar uit.

Het zou prettig zijn als mijn moeder ook op die manier met mij omging.

Gisteren zei ze opeens: 'Waarom maak je voor je profielwerkstuk niet een cd?' Ik zei: 'Maak zelf een cd.' Maar toen ging me een licht op. 'Mam, wat heb jij zitten doen?' vroeg ik. 'Heb je mijn dagboek gelezen? Of heb je weer met je dode overgrootmoeder zitten praten?'

Ze had me horen zingen.

NB! -*Zachter zingen.*

Ik zei: 'Ja. En dat de hele zaal dan leegloopt als ik aan de beurt ben voor mijn presentatie. Want je denkt toch niet dat mijn medeleerlingen warmlopen voor *nederpop?*' (Een van mijn grootste frustraties. Dat ik geen Engelse liedjes kan schrijven.)

Op mijn school kan je over de meest idiote onderwerpen een profielwerkstuk maken. Sommige leerlingen maken een toneelstuk of schrijven een *roman*.

Mijn broer deed drie jaar geleden een onderzoek naar het rotten van vlees. Toen lagen er wekenlang rauwe biefstukken en karbonades in onze koelkast, van verschillende supermarkten en slagerijen en in wisselende staat van ontbinding. Ze lagen ook op het balkon, zowel aan de voor- als aan de achterzijde van het huis, in verband met het aantal zonuren. In plastic zakjes weliswaar, de maden konden niet via de openslaande deuren mijn moeders slaapkamer inkruipen als ze verzadigd waren, daar was over nagedacht.

Mijn moeder bestookt me sindsdien met het ene na het andere waanzinnige idee voor mijn PWS. Ook omdat ik zelf niet kan kiezen. En waarschijnlijk is ze bang dat ik iets moker ingewikkelds bedenkt.

Ik zei: 'Nee mam, bedankt. Ik heb mijn keuze al gemaakt. Ik ga een psychobiologisch experiment doen voor mijn PWS. Iets met de stressbestendigheid van uitgehongerde dobermannpinchers.'

Daarna ging ik naar bed. Moet van de mentor. Veel uitrusten.

Ik denk dat ik mij morgen maar eens van Kant ga maken
als Het Weer een beetje meezit
tweede paasdag, lekker rustig op de weg
Of
ik ga een dissertatie schrijven
dat vind ik een mooi woord,
dissertatie
geen idee wat het betekent

Ik zou natuurlijk ook
P kunnen bellen en hem zeggen waar het op staat
maar dan moet ik wel eerst weten
waar het eigenlijk op staat

Nee, ik denk toch
dat ik mij morgen maar eens van kant ga maken
als mijn familie het ook ziet zitten
laarzen aan, broodjes mee...
Al zou ik ook
mijn haar kunnen verven
en een appeltaart bakken voor oma
ze wordt morgen tachtig

Nee, ik denk...
ik denk dat ik mij morgen van kant ga maken
hangt een beetje van mijn humeur af
en ik moet goed geslapen hebben
OF
ik ga een dagje huilen
en kickboksen
ik zie wel

Ik kan natuurlijk ook
eerst

een *boek* van Kant
gaan lezen
misschien doe ik dat

Dat profielwerkstuk, daar ga ik me eens lekker helemaal in uitleven. Daar ga ik alle tijd in stoppen die ik tot mijn beschikking heb, en dan nog een beetje extra. Zodat het IETS BIJZONDERS wordt. Ha. Want dat willen we allemaal wel, iets bijzonders. Ik ga mijzelf helemaal gek maken met hoe bijzonder het moet worden. Ik ga er nachten over wakker liggen en tegen de tijd dat het bijna af moet zijn, ga ik er nachtenlang aan doorwerken. Zodat ik als een zombie over de eindstreep kom. Dat neem ik me voor. Niet dat het zo heel belangrijk is, dat profielwerkstuk. Het vormt uiteindelijk maar een kwart van het combinatiecijfer dat straks op mijn eindlijst staat. Dus als ik er een 4 voor haal, is er nog niks aan de hand want ik neem gewoonlijk met minder dan een 8 voor proefwerken en PTA's geen genoegen.

In theorie zou ik voor mijn profielwerkstuk een 3 of een 2 kunnen halen.

Maar dat gaat niet gebeuren.

Ik zet in op een 9, en dan hoop ik stiekem op een $9\frac{1}{2}$.

Nu nog een onderwerp.

(Een echt onderwerp bedoel ik.)

En dan het werkstuk.

Zucht.

*Misschien is het nog niet eens zo'n slecht idee van mijn moeder. Een cd maken. Dan doe ik tenminste iets wat ik zelf leuk vind.

**Maar dan kan ik die $9\frac{1}{2}$ wel op mijn buik schrijven.

***Ook geen slecht idee trouwens. Een $9\frac{1}{2}$ op mijn buik laten tatoeëren.

****Ik wil geen 6 voor mijn cd.

Niemand wil een 6 voor zijn cd.

Een 6 voor een onderzoek naar de zuurgraad van verschillende mossorten in de Waterleidingduinen is nog wel te hebben. Maar voor je eerste cd hoop je toch op iets beters.

Hmm...

Mijn moeder vindt alles wat ik maak geweldig, dus aan haar heb ik niks.

Misschien moet ik het aan de moeder van Sanne vragen. Of zij het een goed idee vindt van die cd.

Ga ik doen.

T.z.t.

Als ik weer energie heb.

En de eerstvolgende keer dat iemand aan mij vraagt: ‘Wat wil je later worden?’

antwoord ik: ‘Speleoloog.’

Kijken wat er dan gebeurt.

2.

De moeder van Sanne ken ik van de schoenenwinkel.

Ze zat naast mij te wachten op de verkoopster die nog vijf klanten voor ons moest helpen, vorig jaar juli tijdens de zomersale.

Ze vertelde me zomaar dat haar zestienjarige dochter als kind leukemie had gehad en dat het nu, na tien jaar, was teruggekomen. Maar ze had ‘goede hoop’.

Maak dan je borst maar nat. Als de ouders van de kankerpatiënt zeggen: *we hebben goede hoop*.

Dan kun je ervan uitgaan dat ze ten einde raad zijn en dat hun kind door de artsen is opgegeven.

Twee maanden later kwam ik haar weer tegen, deze keer op de muziekschool.

Ik zat in de kantine de krant te lezen en te wachten tot het tijd was voor mijn pianoles.

Zij kwam binnen, samen met een collega-moeder. Huilend.

Ik wist meteen hoe laat het was.

Ik verschool me achter mijn krant en luisterde geschokt naar het verhaal dat ze bij de koffieautomaat (niet aan mij) vertelde.

Sanne had een beenmergtransplantatie ondergaan, die aanvankelijk zeer goed was verlopen, haar zusje was donor geweest.

Voorafgaande aan een beenmergtransplantatie met beenmerg van een *donor*, krijgt de patiënt middelen toegediend om zijn afweersysteem (dat door de chemotherapie reeds ernstig is aangetast), te onderdrukken. Dit om te voorkomen dat het gedoneerde beenmerg wordt aangevallen als ware het een virus. Gedurende de tijd dat de weerstand van de patiënt minimaal is, wordt hij of zij in quarantaine verpleegd vanwege het risico op infecties. Deze quarantaine duurt op zijn minst enkele weken.

Een paar dagen na de transplantatie was Sanne verkouden geworden.

Er was dus een virus of een bacterie of wat voor kutbeest dan ook haar totaal verzwakte lichaam binnengedrongen en Sanne was een paar uur later overleden.

Het was bijna tijd voor mijn pianoles, maar ik bleef zitten waar ik zat, net dichtbij genoeg om alles te verstaan, zogenaamd de krant lezend.

Sanne was thuis opgebaard.

Dat was heel fijn geweest.

Je kon steeds even bij haar de kamer inlopen, haar een aai over haar bol geven of iets tegen haar zeggen.

Er kwamen veel vrienden en vriendinnen langs, er was steeds familie over de vloer.

Maar toen.

Toen moest ze in die kist.

En ook nog begraven worden.

Niet in de achtertuin, lekker dichtbij, en gebalsemd in een glazen kistje, nee, gewoon op het kerkhof.

In een graf.

Helemaal alleen.

De moeder van Sanne had het al vaker gezegd, en ze herhaalde het hier nog maar eens:

‘Als een kind begraven moet worden, ik bedoel dus, als het *echt* niet anders kan, dan *hoort* het in de armen van ten minste een van zijn ouders. Daar moet een protocol voor komen!’

Sannes moeder werd helemaal gek.

Ze bezocht het graf van haar dochter elke dag. Elke dag stond ze om halfacht op om haar twee jongere kinderen naar school te helpen, broodjes te smeren, thee te maken enzovoort, daarna dwong ze zichzelf te douchen en afhankelijk van de energie (die ze *niet* had en soms *helemaal niet* had), zat ze om halftien of halfelf op de fiets op weg naar het kerkhof, elke dag met verse bloemen (‘alsof dat helpt!!!... maar ja, een trommeltje met boterhammen en een mueslireep heeft ze niet meer nodig...’) en dan zat ze daar een paar uur op een bankje. Als het regende wachtte ze in de hal van de aula tot het weer droog was.

En na twee weken hoorde ze zichzelf opeens schreeuwen tegen die grafheuvel met bloemen, dat klotemonument waarop de steen nog steeds ontbrak (‘een heel mooie wordt het, van natuursteen, maar die moeten ze geloof ik nog helemaal gaan uithakken in China...’): *Ja, nu is het wel genoeg, Sanne! Kom er nou maar weer uit!*

Ik wilde die moeder zo graag troosten.